

таложн, прибѣгнах до обыкновенното убѣжище на утѣшеніето си. Той писа на Аиша, разказа ѝ сичкытъ подробности на пътуваньето си, описа ѝ донъ Фернанда д'Алвайда какъвто го самъ виждаше.

Той му бѣше геройтъ, богатъ, найлюбезенъ, найизъященъ отъ сичкытъ млади които бѣ видѣлъ или въобразилъ, защото въображеніето съставяше половината часть на живота му.

Той свършаше писмото си като ублажаваше Кармена и въздигаше до небеса чадолубіето на баща ѝ, който ѝ былъ избралъ супругъ испълненъ отъ дарованія и добродѣтели.

Той поменъ и особното почитаніе което имаше донъ Фернандо къмъ Аиша, което, споредъ, него, бѣ доказателство найясно за духовитостта, извъящността и чувствителността му.

На другия день, много рано, Пикильо отиде въ палата на герцога д'Уседа.

Отговорихъ му че е излѣзълъ.

Пакъ са върнѣх въ кѣщи, и утѣсенъ ради отсѣтствието на Фернанда д'Алвайда, на когото съвѣтытъ ще му бивахъ много полезны, той изново писа на Аиша, и въ писмото си говоряше все за нея, и много нѣщо за пріятеля си Фернанда, а за себеси наймалко; защото не искаше, преди да сполучи, да открие нѣкому глупавытъ си надѣжды.

На другия день, около пладня, са върнѣх въ палата на Уседа, когато отваряхъ двѣтъ крыла на позлатенытъ рѣшетчаны врата, и колата на герцога влѣзвахъ подъ портика на входа заедно съ герцога.

Пикильо подскочи отъ радость и рече: « Аиша има право, не сполуча человекъ освѣтъ съ постоянство и твърдость, особенно въ Двора. Найподиръ вече ще видѣхъ герцога. »

И са представи на познатия вратарь.

« Н. Превѣсходителство герцогъ д'Уседа? »

— Излѣзе.

— Сирѣчь доде.

— Излѣзе.

— Но видѣхъ го че влѣзе